

Gå deg glad fra Nordpå

AV JOHS.

Nordpå i Haltdalen ligger mitt hjerte nær. Jeg håper med disse ord at flere vil bli fristet til å besøke dette koselige stedet, omgitt av lett terreng og vakker natur — et utmerket sted for den som vil lære det å «gå seg glad i fjellet».

Det er mer enn 25 år siden jeg hadde med mine barn på Nordpå for første gang, og jeg har vært der siden med mine barnebarn. At de har hatt utbytte av å være med, ser jeg av at de har utviklet seg til ivrige fjellturister og naturelskere.

Hvorfor barn og Nordpå? Jo, selvfølgelig traver vi i Bymarka og andre steder, men det å komme opp i fjellet er nå allikevel mer forlokkende. Og har de som barn fått smaken av å vandre i fjellet, vil de fortsette med det siden i livet.

Selve hytta Nordpå er et ideelt sted. Først for at det er så lett adkomst. Bare 1½ time med tog til Haltdalen, og derefter 1 mil med buss. Med egen bil kan en kjøre helt frem til hytta på under 2 timer. Hytta er nydelig der den ligger øverst i bjørkelien med flott utsikt utover Aunegrenda og opp mot Volfjellet, så malerisk betagende at selv den beste kunstner ikke kan gjøre det mer vakkert enn naturen selv.

I nordvest ser en det mektige Tveråfjellet. Nordover ser vi ennu ikke den morsomme Blåstøten og den kjente Bukhammeren. Disse får vi først øye på når vi gir oss på vei opp en liten jevn stigning gjennom bjørkelien, og så om en stund ligger vidda der i all sin prakt.

Målet for de fleste gjester er en dagstur til Bukhammeren. Jeg er ikke sikker, men sier jeg den er 1050 m, så er den enten litt mer eller litt mindre. Du går over den muntre Tveråa, som kan være vill nok, og over andre stryk og bekker. Du går forbi, om ikke

Godt vær — mer å bære på.

(Foto: Per Amund Strickert)

annet, så litt på avstand av den nedlagte kobbergruven, restene etter den forlengst nedlagte Tveråseter, og her begynner oppstigningen til varden. Her beiter reinen i flokker, om vinteren også lenger ned. Om sommeren er de velfødde og skinnende blanke, med stolt reisning, elegante og grasiøse, og er et syn til stor begeistring for barna. Ja, for oss andre og.

Når en så er oppe på toppen har en et rundskue av den anden verden. Langt borte ser du opp i Meråkerfjellene. Ganske nær ser du over til Selbu og Tydal, og lenger bort fjell i fjell til det stopper i det imponerende Sylmassivet. Hvor en ellers ser, og hva en ser kan ikke jeg si. Jeg blir alltid stående stille i begeistring over så mye skjønnhet, og i stor forundring over at den veldige naturen lar seg syne for en liten menneskeskapning. Ja en blir så liten der en står som en prikk i den mektige natur.

Er du av den spreke typen (som jeg selv har vært en gang) kan du fortsette videre til Bellingsjøen og opp på Bellingfjell, men da helst på ski, og vil du, kan du gå om Tveråfjell og Blåstøten. Da

har du sett mye, og du skal få prøvd deg i utforkjøringen, men pass deg. Du må ikke overvurdere deg selv.

Terrenget fra Nordpå i nord og nordøst er lett å gå i, oversiktlig og greit. Det er ikke mulig å gå seg vill der i godvær. Det er et så vidt og åpent terreng, og så mye å gå på, at det sjelden blir så langt ut i terrenget en går, uten at en, hvis en ser det brygger opp til uvær, har mulighet for å komme seg ned igjen i betids. Det er på Nordpå som i alle fjell. Uværet kan komme, og komme brått. Da, snu i tide. Lær barna det, la dem forstå at «det er ikke skam å snu». Bare å lære dem det er nyttig lærdom, men også en naturopplevelse som kan bli et minne for livet og: Husker du den gang du, da - - - .

Mulighetene for å velge turer er mangfoldige. En dag kan du til eksempel følge vardingene over Væktarhaugen og frem til Tverå-tjern og alle de andre småtjernene som ligger der så vennlig smilende i landskapet. Småbekkene i mellom klukker koselig, og gir en fred i sjel og sinn. Herfra er det mulighet for de riktige spreke å fortsette. De kan klyve opp på Hynhøgda, og gjerne legge hjemturen over Trælsåfjellet, men jeg foretrekker å vandre over vidda i ro og mak, nyte utsynet til alle kanter, og med åpent sinn riktig få føle at jeg er i pakt med naturen, og sluke inn alt det jeg ser der jeg vandrer. Ja, dette kan ikke beskrives, kan bare oppleves.

På slike turer, og du har barna med, er det en selvfølge at du har med kart og kompass, og nå kan du lære barna bruken. Bare vis på kartet hvor du går, om ikke for annet så for å vise hva det heter der du går, og terrenget formelig reiser seg og bukker og neier, hilser deg velkommen og sier at jeg heter det, og jeg heter det, stadig etterhvert som du vandrer frem. Og når barna lærer det, kan de siden trygt begi seg ut i skog og mark, til fjell og vidder, til naturopplevelser på egen hånd.

Per Bjørner Holaker

MINNEORD AV REIDAR JØRGENSEN

Det er ikke lett å skrive minneord om vennen Per Holaker. (f. 16/9 07 — d. 12/9 1973.) Han var et overskuddsmenneske på så mange felter, og det er derfor vanskelig for den som har fått denne oppgaven for årboken.

Hjertet hadde sviktet da han ble funnet søndag 2. september 1973, et par km sør for Kongsvoll i det vakreste høstvær. For oss som kjente Per, var det en trøst i den tragiske melding at han fikk en slik siste søvn en strålende solskinnsdag i fjellet tett ved sitt kjære Kongsvoll. Meddelelsen kom som et sjokk på Pers mange venner i inn- og utland. For dem som både sommer og vinter hadde sin ferie på Kongsvoll, ble det klart at begrepet Kongsvoll og Holaker hang tett sammen. Når Per var borte såes ingen mulighet for å opprettholde det tradisjonelle miljø og den gjestfrihet som så mange hadde nytt der i årevis.

Per var sønn av sorenskriver Sigurd og Oline Holaker. Kongsvoll hadde århundre gamle tradisjoner, og «Lina» som fikk ansvaret for driften, forsto å ta vare både på disse og på de antikvariske verdier som hadde hopet seg opp på Fjellstuen.

I 1935 fikk hun hjelp av sin sønn Per som da hadde fullført sitt juridiske studium. I 1943 ble han overlatt ledelsen og fikk det hele ansvaret for driften av den store eiendom. Han var så godt kjent med Kongsvolls historie, at han var fast bestemt på å søke å drive stedet i pakt med de tradisjoner som lå bak.

Det var et ansvarsfullt arbeide som ble lagt på hans skuldre, og den som kunne følge med i hans daglige arbeide, måtte bli full av beundring for den måte han mestret de til dels vanskelige oppgaver som stillingen førte med seg.